Ճիչերը սեւ չըղջիկներուն սըրաթեւ.
Բոլոր դըռներն հոն բաց էին. չէր լըսուեր
Հաւալոցէն, կամ գոմէն
Ո՛չ եզներու բարի պոչիւնն, եւ ո՛չ իսկ
Բեղուն կըրկռոց մը հաւի.
Ամբողջ մարագը դատարկ էր, դատարկ էր
Մառանը բաց՝ ուր բուրեցին օր մը մուշկ
Սաթ ողկոյզներն հայրենական այգիին:
Այնտեղ ամէն ինչ տըխուր,
Հէգ մնացորդ մ’էր կողոպուտի մը վայրագ:
Ո՛չ մէկ սիւնի, ո՛չ մէկ անկեան մը ետեւ
Կը տեսնըւէր մարդկային ձեւ, կամ ապրող
Շողիւն մը զոյգ բիբերու:
Կը լըսուէին ձայները լոկ յարատեւ
Թոնրատունէն՝ ուր սարսուռով մօտեցայ,
Ու մըտայ ներս… Ո՛վ խեղճ տուն,
Լաւ էր դու բանտ կամ գերեզման ըլլայիր,
Այդ հողդ ոսկոր փըտեցընէր. սիւներուդ
Մէջ դագաղներ փորէին.
Լաւ էր ըզքեզ յօրինող մէն մի կրաքար
Ծովափներուն փոշի փոշի քայքայուէր,
Քան թէ կանանչ երդիքիդ տակ ծածկէիր
Մարած օճախ, մեռած սիրտ հայ գեղջուկի՝
Որուն համար կանգնելը հարկ չէ այլ ինչ
Բայց թէ դամբանն իր եւ իր հէգ սերունդին.
Աւա՛ղ, շինել իր ձեռքերով…
Մըտայ, հոն:
Մէջտեղը տան, ըստուերին տակ այն խոնաւ
Նըշմարեցի մարդու դիակ մը պառկած,
Կըռնակի վրայ, դէմքը ճերմակ կը յառէր
Լուսամուտին՝ ուրկէ՝ երդին վրայ բուսած